

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἱδιοκτητής : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη : Δρ. 20.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια καὶ στὸ βιβλιο-
πωλεῖο Βασιλείου (ὁδὸς Σταδίου 42)ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ ἘΝΑ ΠΕΝΘΙΜΟ
ΤΟΥ ΧΥΝΟΠΩΡΟΥ ΔΕΙΛΙ... ②...Et j'aurai comme escorte
Le spectre accusateur de ma jeunesse morte
HENRY SPIESSΘὰ πεθάνω ἓνα πένθιμο τοῦ χυνόπωρου δεῖλι
μέσ' στὴν κρύα μου κάμαρα, ὅπως ἔζησα, μόνος·
στὴ στερνήν ἀγωνία μου τὴ βροχὴ θεν' ἀκούω
καὶ τὸν κούφιο τὸ θόρυβο πού ἀνεβάζει ὁ δρόμος.Θὰ πεθάνω ἓνα πένθιμο τοῦ χυνόπωρου δεῖλι·
μέσα σ' ἐπιπλά ξένα καὶ σὲ σκόρπια βιβλία
θὰ με βροῦν στὸ κρεβάτι μου, θεναρθῇ ὁ ἀστυνόμος,
θὰ με θάβουν σὰν ἀνθρωπο πού δὲν εἶχε ἱστορία.Ἀπ' τοὺς φίλους πὺν παίζαμε τότε τότε χαρτιά
θὰ ρωτήσῃ κανένας τοὺς ἔτσι ἀπλά : Τὸν «Οὐράνη
μὴν τὸν εἶδε κανεῖς; Ἔχει μέρες πὺν χάθηκε...»
Θάπαντῇ ἄλλος παίζοντας «Μ' αὐτὸς ἔχει πεθάνει».Μιά στιγμὴ θὰ κυττάζουνε ὁ καθένας τὸν ἄλλο,
θὰ κουνήσουν περίλυπα καὶ σιγὰ τὸ κεφάλι,
θὰ γάπουν: «Γ' εἶναι ὁ ἀνθρωπος... Χτές ἀκόμα ἐξοῦσε».
Καὶ βουβὰ τὸ παιχνίδι τοὺς θ' ἀρχινήσουνε πάλι.Κάποιος θάναι συνάδελφος στὰ «ψιλὰ» πὺν θὰ γράψῃ
πὼς «προώρως ἀπέθανεν ὁ Οὐράνης στὴν ξένην,
νέος γνωστός στοὺς κύκλους μας, πὺν κάποτε εἶχε ἐκ-
[δώσει
μιά συλλογὴ ποιήματα πολλὰ ὑποσχομένην».Κι' αὐτὸς θάναι ὁ στερνὸς τῆς ζωῆς μου ἐπιτάφιος.
Θὰ με κλάφουνε βέβαια μόνο οἱ γέροι γονιοί μου
καὶ θὰ κάνουν μνημόσυνο με περίσιους παπάδες
ὅπου θάναι ὅλοι οἱ φίλοι μου—κι' ἴσως ἴσως οἱ ὀχτροί
[μου.Θὰ πεθάνω ἓνα πένθιμο τοῦ χυνόπωρου δεῖλι
σὲ μιὰ κάμαρα ξένη, στὸ πολύβρο Παρίσι,
καὶ μιὰ Κέττυ θαρρῶντας πὼς τὴν ξέχασα γι' ἄλλην
θὰ μοῦ γράψῃ ἓνα γράμμα—καὶ νεκρὸ θὰ με βρῶσῃ...

Παρίσι, 1914.

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΤΑ ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΣΤΙΣ ΣΤΑΝΕΣ

3.—

Ὁ κύρ-Δάσκαλος μετ' τὴ μαννιά τοῦ Λάμπη, εἶχανε
ἀνοίξει τὴν κουβέρτα πάνου στὸ πὺν θέλανε νὰ πά-
ρουνε τὰ παιδιὰ τῆς στρατιῶτες. Τῆς μαννιάς ἡ γλώσ-
σα πήγαινε σὰ ροδόνι γιὰ νὰ πείσει τὸν κύρ δάσκαλο
πὼς δὲν εἶναι σωστὸ καὶ δίκιο νὰ πάνε τὰ παιδιὰ
κι' αὐτὸς πὺν γράφει τὸ Νόμο ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρει.—
«Γ' ἔμ' κ' ἰρ-δάσκαλε, τοῦλεγε. Εἴμαστε σκηνίτες. Ἀπο-
κούμπα πούπετα δὲν ἔχουμε. Σὰν τὰ πράτα σταλιάουμι
μιάνε δούθινε μιάνε κείθινε. Πότις στοῦ χουριό σ' πό-
τις σ' τ' Τζίρια γιὰ στοῦν Κόθρου. Πάππου μπρὸς πάπ-
που ἴμαστε σκηνίτες. Σὰν τὰ πράτα γιννουβουλαμιστὰ
β' νά. Χουριό δ' κ' ὁ μας δὲν ἔχουμε...» Ὁ κύρ-δάσκα-
λος ὅμως δὲν ἀκούγε ἀπ' αὐτά. Ὅχι.—«Πρέπει νὰ ὑψη-
ρετήσωμεν ὅλοι τὴν πατρίδα μας», φώναζε ἐπιταχτικά
κι' εἶχε δίκιο κιόλας, γιὰτὶ ἐλόγου του ἦταν ἀπαλλαγέν-
τας, «πρωτότοκος ὁρφανὸς» τὰ παλιὰ χρόνια.Ὁ παπᾶς ἀλλὴ κόντεψε νὰ σκάσει τὴ Λάμπαινα πὺν
τῆς ἔλεγε ὅτι δὲν εἶναι καλοὶ χριστιανοὶ γιὰτὶ δὲν κατε-
βαίνουν εἰς Κυριακὲς στὴν ἐκκλησιὰ, ἐνῶ ἡ Λάμπαινα
τοῦλεγε ὅτι ἔπρεπε νὰ μνέσκει αὐτὴ στὸ κονάκι ὅταν
βόσκουν οἱ ἄλλοι τὰ πράμματα καὶ νᾶχει τὸ νοῦ τῆς
στὰ «κούτσκα τὰ πιδιά τς.»Ὁ κύρ-Θοδωρῆς κι ὁ Κίμος λογομαχοῦσαν μετ'
τὸ Λάμπη γιὰτὶ λέγανε ὅτι τοὺς ἔδωκε λίγα γιὰ
τὰ χερουχώραφα πὺν νοίκιασε, ἐνῶ τώρα βγάζουν βο-
σκὴ μπόλικη πὺν κοστίζει περσοσότερο. Μόνον ὁ Γκό-
σης μετ' τὸ Γεώργη, τὸ κοπέλλι πὺν τοὺς ἔφερε τ'
ἀρνὶ καὶ πὺν κατεβάζει κάθε πρωῒνὸ τὸ γάλα στὴν
πολιτεία, πίνανε κρασί ἀδιάκοπα καὶ πὺν καὶ πὺν
ξεχνιόντουσαν κι' αὐτοὶ καὶ κουβεντιάζανε γιὰ τὴ
«σκορόφιζα τὴν ἐπιστράτευση» πὺν θὰ ξαναγείνει.Τὸ βοριανέμι ὥς τόσο δὲν ἔπανε στιγμούλα μιὰ
τὸ μάνισμά του. Μόλο πὺν βρισκόντουσαν σ' ἀπάνε
μο τὴ φωτιά τὴν ἀνεμοκίχλιζε καὶ δὲν τοὺς ἄφηναν
τ' ἀποδαύλια κι' οἱ θράκες πὺν τρελλὸ χορὸ στένανε
νὰ σταθοῦνε σὲ μιὰ μεριά.Ὁ Γκόσης τύφλα στὸ μεθύσι, σὰν κι' ὅταν ἀνέβη
κε ἀπ' τὸ μπαξὲ καὶ χειρότερος, ὅλο καὶ γιόμιζε τὸν
γρὰ κι' ἔρριχνε, καὶ τὰ σκυλιὰ ἀλυχτάγανε καὶ τὰ
πράμματα δὲν μποροῦσαν νὰ σταλιάσουν. Ὁ Λά-
μπης στραβομουτσούνιαζε.— Ἔ! ἱκίμι; ρώτησε ὁ κύρ πρόεδρος, δίνοντας τὸ
σημάδι τοῦ φευγιοῦ μετ' τ' ἀνασηκωμά του, πέρνοντας
στὰ χέρια τ' ἀρνάκι καὶ τὴ μυτζίδρα.— Πᾶμε, ἀπάντησαν οἱ ἄλλοι κι' ἀφοῦ χαιρετίσανε
κι' εἶπανε σ' ὅλο τὸ λαμπέικο σόι «Καὶ τοῦ χρόνου»
τομαστίκανε νὰ φύγουνε. Μόνον ὁ Γκόσης δὲν τὸ
κοινοῦσε.— Ἔα ρὲ Γκόση, τοῦκραξε ὁ κύρ-Θοδωρῆς σειών-
τάς τον δυνατὰ ἀπ' τὶς πλάτες.

— Νανὶ κουμπάρε μ' κύρ-πρόεδρε, νανί... Τοῦ πύ-

βα ντισίχ βέρ... τ' ἀπάντησε πιπιλώντας γερά τὴν τσό-
τρα μὲ τὸ κρασί.

— Ἐα, ρὲ Γκόση κι' εἴπεις ὅλο τὸ ντουניᾶ, πρό-
στεσε ὁ κύρ-Κίμος. Ἐα! καὶ θὲ νὰ πᾶμε στὸ μελισ-
σομάντρι... Πέρα στὸ κονάκι τοῦ Κόλια πού μῆς
καρτεράει.

Ὁ Γκόσης σὰν ἄκουσε πῶς θὰ πᾶνε καὶ σ' ἄλλο
κονάκι, πού ἔχει καὶ κρασί μπόλικο καὶ γουρνο-
πουλο μεζὲ πούχε σφάζει ὁ Κόλιας ἀπ' τὸ δειλινὸ ἀ-
νασηκώθηκε καὶ σειώνας ἀπ' τὸ μεθήσι δῶθε-κείθε
τὸ κορμί του, σὰ σημαδούρα στὴ θάλασσα πού χτυ-
πάει ἡ σοροκάδα, πῆρε τὸ κατηφόρι μᾶζι μὲ τὴν
παρέα, ἄφρου ἄφρισε κι' αὐτὸς τὸ ἔχτε γειὰ, στὸ
Γεώργη πρῶτα τὸ συμπότι του καὶ στοὺς ἄλλους.

III

Ἀνηφορούσαν τὴν πλαγιὰ τοῦ φαραγγιοῦ γιὰ ν'
ἀνέβουν πάνου στὸ φρύδι νὰ πιάσουν τὸ μονοπάτι
πού θὰ τοὺς ἐβγάξε ὁλόγισα στὸ κονάκι τοῦ Κόλια,
πού τῷχε στήσει πλαίι στὸ μελισσομάντρι τοῦ Μελέ-
τη. Θάχανε καὶ δὲ θάχανε δρασκελίσει πενήντα δρα-
σκελιὲς ξέμακρα ἀπ' τὶς στάνες τοῦ Λάμπη ὅταν
κάτι ἡγερά γαυγίσματα χτυπήσανε στ' αὐτιά τους.

Γυρίσανε τὰ κεφάλια τους τρομαγμένοι καὶ εἶ-
δανε κάτι μῦτια κόκκινα σὰν ἀναμένο κάρβουνο νὰ
προχωροῦνε καταπάνωτους. Ἦταν τὰ τσοπανόσκυλα
τοῦ Λάμπη, πού μ' ὄλες τὶς ψευδόβραχνες φωνὲς τοῦ
μεθυσμένου κοπελλιοῦ, τοῦ Γεώργη πού πολεμοῦσε
νὰ τὰ συκρατήσῃ, ἀνεκράτηγα γοργοροχώραγαν
γιὰ νὰ δώσουν κι' αὐτὰ τὸ μπαξίσι τους στοὺς τρα-
γουδιστὲς τῶν καλήμερων.

Μονοσιγμὲς κυττάξανε οἱ τραγουδιστὲς πῶς νὰ
προφυλαχτοῦνε. Ὁπου βρήκανε κρυφτήκανε. Ἄλλος
πίσω ἀπὸ πεύκο κι' ἄλλος πίσω ἀπὸ κοιτόνι. Μόνον
ὁ Γκόσης πού δὲν μπορούσε νὰ κουνήσει τὰ πόδια
του ἀπ' τὸ κρασί ἔμεινε ἀπροφύλαχτος ἔχοντας καὶ
γιὰ συντροφιὰ τὸν ἔρημο παπᾶ πού πολεμοῦσε νὰ
προφυλαχτῇ πίσω ἀπ' τὸ Γκόση, κρατώντας τον γερά
ἀπ' τὸ σακκάκι.

— Γάου... Γάου... Γάβ-γάβ ἀληχτιάγανε τὰ σκυλιὰ
καὶ ἡ φωνή τους ἀντιδonoῦσε στὸ βουνό.

— Οὔστ—οὔστ τὰ προγοῦσε ὁ Γκόσης μὲ τὸν ὑ-
ποκόπανο τοῦ γκρᾶ κι' ὁ παπᾶς μὲ πέτρες. Ποῦ καὶ
πού κι' οἱ προφυλαγμένοι θεατὲς πετούσανε κι' αὐ-
τοὶ κᾶνα κοιτόνι. Μὰ κεῖνα πιδ λυσσασμένα δαγκά-
νανε τὰ κοιτόνια καὶ χυμοῦσαν ἀνεκράτηγα γιὰ πά-
νου τους. Ἐνα ζύγωσε σιμὰ στὸ Γκόση—λύκος, ὄχι
σκυλί!—δείχνοντάς του τὰ μυτερά του δόντια.

Ὁ Γκόσης στὴ στιγμή κατέβασε τὴν κᾶνα τοῦ
γκρᾶ κατὰ τὸ σκυλί, σήκωσε τὸν κόκκορα καὶ τὴν
ῶρα πού ἦταν ἔτοιμο νὰ τὸν ἀδράξῃ μὲ σάλτο ἀπ'
τὰ στήθια, τοῦ τὴν ἀναψε στὸ στόμα. Ὁ ἄχὸς τῆς
ντουφεκιάς μόνον ἀκούστηκε κι' ἓνα μακρυνὸ, σὰν
κλάψιμο, γαυγίσμα ἀπ' τ' ἄλλα τσοπανόσκυλα πού λα-
κίσανε κατὰ τὴ στάνη.

Δὲ θάχε σβύσει ἀκόμα ὁ ἄχὸς τῆς γκραδιᾶς κι' ἄλ-
λος ἀνακατωμένος μὲ σάλαγο, φωνὲς καὶ βριζιὲς ἀν-
τιδονίστηκε πέρα ἀπ' τὸ κονάκι.

Ὁλοι σὰν ἀγερικὰ ξετινίχτηκαν ἀπ' τὶς κρυψῶνες
τους.

— Ἀλλοιά μου ὁ μαῦρος, ξεφώνησε ὁ δάσκαλος
πειτώντας μακριὰ τὸ φανάρι. Ἀνηφορᾶν οἱ βλάχοι.

— Οἱ βλάχοι...! Οἱ βλάχοι...!

— Τὸ σκυλί...! Τὸ σκυλί...!

Ξεφώνισαν τρομαγμένα ὅλοι μονοφῶνι καὶ ροβολή-
σανε μονανεπνιά τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ.

Δεύτερη, τρίτη γκραδιὰ ἀκούστηκε καὶ μὲ τὴν τε-
ταρτη μιὰ σφαῖρα σφυρίζοντας ἀνοῖξε σπηλιὰ στὸ
καλιμαῦκι τοῦ παπᾶ.

— Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου δέσποτα, ξεφώνη-
σε ὁ παπᾶς σταβρώνοντας τὰ χέρια του, ἀφήνοντας
νὰ πέσει ἡ μυτζίθρα καὶ νὰ φύγει τ' ἀρνί. Μὰ σὰν
ἄκουσε ἄλλες σφαῖρες δαιμονισμένες νὰ βουίζουν
σὰ μελίσσια γύρα ἀπ' τ' αὐτιά του, πῆρε στὰ χέρια
τὰ ράσα του π' ἀνεμίζανε σὰν κουρελιασμένες παντιέ-
ρες καὶ ξανάπιασε τὸ δρόμο ψιθυρίζοντας σβυσμένα:

— Σῶσον με, Κύριε, σῶσον με...

— Τὸ σκυλί...! Τὸ σκυλί...!

— Ὁ Γκόσης...! Ὁ Γκόσης τὸ σκότωσε, οὐρλιάζανε
σαστισμένοι, λαχταρισμένοι, ὁ κύρ Θωδωρῆς, ὁ δά-
σκαλος κι' ὁ Κίμος, ἀπ' τὸ φόβο πού σκοτώσανε τὸ
σκυλί τῶν βλάχων. Τὸ σκυλί! Τὸ φύλακι τοῦ κοπα-
διοῦ! Τὴ στάνη τους! Τὸ κονάκι τους! Τὴ ζωὴ τους!

— Τοῦ σκλί... Τοῦ σκλί, βρουγλιώντουσαν οἱ
βλάχοι πού κατηφορούσανε μὲ βριζιὲς καὶ κατάρες.

— Ὁ Γκόσης...! Ὁ Γκόσης, ξεφώνιζε ὁ κύρ—Κίμος:

— Ὁχι... Ὁ... Ὁχι ἐγὼ στρίγγλιζε ψευδίζοντας ὁ
Γκόσης. Ὁ πρίφτης...! Ὁ πρίφτης...!

— Οὔτ' ἐγὼ, φώναζε λιγοψυχιασμένα ὁ παπᾶς. Ὁ
κύρ-πρόεδρος...

Πλάκ-πλάκ ἀκουγόντουσαν οἱ πατημασιὲς ἀπ' τὰ
γουρνοτσάρουχα τῶν βλάχων πού κατηφορώντας ξυ-
γῶνανε τοὺς τραγουδιστὲς τῶν καλήμερων. Κρρ-Κρρ
οἱ πέτρες καὶ τὰ στουρνάρια ροβολοῦσαν. Τὸ βορια-
νεμὶ μάνιαζε στοὺς πεύκους. Μάνιαζε, σούραε σὰν
προμήνυμα ἀγριοδροῦλα. Πού καὶ πού κι' ἀπὸ μιὰ
γκραδιὰ ἀκουγότανε κι' ὅλοι μονομιᾶς, κι' οἱ τέσσε-
ρες, κι' ὁ κύρ-δάσκαλος, πού σὰ φτερὸ φοροτούραε
μπροστὰ καμιὰ κατοσιτὴ μέτρα, κυττάγανε μὲ λοξὲς
ματιὲς τὸ κορμί τους νὰ δοῦνε πού λαβώθηκαν. Ἢ!
ὅμως! Κι' οἱ τρεῖς γκραδες τους ἦσαν γιομαῖτοι—μὰ
πού νὰ ρίξει κανένας! Τόσο τοὺς εἶχε παραλύσει ὁ
λύκος ὁ φόβος, μὰ περισσότερο τὸ Γκόση πού ὅλο ἔκα-
νε νὰ ξεχάσει, νὰ ρίξει τὸ βάρος τοῦ σκοτωμοῦ σ'
ἄλλον μὰ πού κι' ὅλο θυμώτανε, μ' ὅλο τὸ μεθήσι,
πῶς αὐτὸς σκότωσε τὸ σκυλί τῶν βλάχων καὶ τρε-
μουλίαζε, καὶ χτυποῦσαν τὰ δόντια του σὰ σκεφτό-
τανε τί ἔπαθε ὁ ἔρμος ὁ φίλος του, ὁ Μῆτρος ὁ μπαξε-
βάνης, πέρσου πού τοὺς εἶχε σκοτώσει ἓνα σκυλί, πού
παραλίγο τὸν γλυτώσανε ἀπ' τὰ χέρια τῶν βλάχων

μά πού και τὸ ξύλο τους τὸν ἄφησε δυὸ μῆνες στὸ στῶμα καὶ μ' ἓνα σημάδι στὸ κούτελο γιὰ θύμηση.

Ζυγώνανε στὸ χωριό. Εἴκοσι δρασκελιές κι' ὅλοι στὰ σπιτικά τους. Διπλομαντάλωμα στὶς πόρτες καὶ ξερωνητὰ νὰ σηκώσουνε ὅλο τὸ χωριὸ στὸ ποδάρι. Μὰ ζυγώνανε κι' οἱ βλάχοι! Δέκα δρασκελιές κι' ὁ παπᾶς, ὁ κύρ-πρόεδρος ποῦχε τοὺς ρεματισμοὺς, ὁ Κίμος κι' ὁ φταίστης ὁ Γκόσης θάσαν στὰ χέρια τους. Μόνον ὁ κύρ-δάσκαλος εἶχε διπλομανταλωθεὶ στὴ χαιμακέλλα του.

Σὰν ἀτίθωσε τ' ἀρνάκι του καὶ τὴ μυτζίθρα καταιγὶς κι' ἤπια κίνα δυὸ γουλιές νερὸ κι' ἤρθε στὰ σύγκαλά του, μὴ μπορώντας νὰ κρατηθεῖ ἀπ' τὴν περιέργεια μισάνοιξε τὸ παραθυράκι του καὶ φοβισμένα κύτταξε παρέκει.

Τ' ἀργυροδρέπανο ποῦχε ξεφύγει κείνη τὴ στιγμή ἀπ' τὰ σύγνεφα τοῦ θαμποφώτισε νὰ δεῖ: μιά γιγαντένια τσαρούχα ν' ἀνεβοκατεβαίνει στὴ ράχη τοῦ Γκόση καὶ τὸν κύρ-πρόεδρο μὲ τὸν Κίμο σὰ φίδια νὰ στριφογυρίζουν, λιγοψυχισμένοι παρέκει, ξεχύνοντας φωνές πόνου.

Μόνον τοῦ παπᾶ ἡ κορμωστασιά, λιγυσμένη, βαϊσμένη, δίχως στὰ χέρια ἀρνὶ καὶ μυτζίθρα, δίχως γλέντι τὴ Λαμπρή, μὲ μίαν τρυπουκλα στὸ καλιμαῦκι, φαινότανε στὸ στενὸ καλντερίμι τοῦ χωριοῦ νὰ διαβαίνει. Σὰν πέρασε σιμὰ στὸ παραθυράκι ὁ κύρ-δάσκαλος περιγελαστικά τοῦ σιγοψιθύρισε:

— Καὶ τοῦ χρόνου Καλήμερα παπᾶ μου!

— Κατὰ διαόλου κύρ-δάσκαλε....

Πεντοβούρι 8 τοῦ Γενάρη 1915

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΛΕΩΝ. ΡΑΖΕΛΟΥ — «ΘΡΥΛΟΙ» — ΑΘΗΝΑΙ 1914.

Πάνω σὲ δυὸ λαϊκὰς παραδόσεις, τῆς Γοργόνας καὶ τοῦ Καβαλάρη, ὁ κ. Ραζέλος σύνθεσε δυὸ ποιήματα, ἀρκετὰ σὲ μέτρος, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ ποτελέσουν ἓναν καλὸν τόμο. Ἄν ἐξαίρεσει κανένας τὰ τεχνικὰ μεγάλια τοῦ στίχου, ποὺ δὲν εἶναι λίγα, τόσο στὸ δεκαπεντασύλλαβο τοῦ πρώτου, ὅσο καὶ στὸν ἀποληρμονημένο πᾶσι σχεδὸν δεκαεξασύλλαβο τοῦ δευτέρου, πολλὰ εἶναι τὰ χαρίσματά τους. Ποιητικὴ πνοὴ οὐ πολλὰ μέρη καὶ ζωντάνια παράστασης. Θάχει νὰ παρατηρήσει ὅμως κανένας πὺς σὺν τραγοῦδια συνδυεμένα πάνω σὲ λαϊκὰς παραδόσεις, θάστεξε πλιότερο νάχουν καὶ τὴ μορφὴ τοῦ δημοτικοῦ ἐπικοῦ τραγουδιοῦ. Θὰ δικαιολογοῦσαν τότες πλὴν πολλὰ καὶ τὸν τίτλο τους. Ὁ κ. Ραζέλος θὰν τὸ κατόρθωνε τοῦτο, χωρὶς νὰ χάσει καὶ τὴν ἀτομικὴν του νότα. Τὴ ρητορικὴν του δὲν μπορεῖ νὰ τὴ χαρακτηρίσουμε γιὰ ἐλάττωμα. Εἶναι ἡ φύσις τοῦ τραγουδιοῦ ποὺ τὴν κάνει σὰ μίαν ἀνάγκη, ἀνάγκη ποὺ θὰ μποροῦσε ὅμως νὰ μὴν τῆς κάνει καὶ κατάχρηση.

Ι. ΜΟΥΡΕΛΛΟΥ—ALLONS CHAUFFEUR—HPA-KΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ.—Μία πολεμικὴ ἱστορία: Ἕνας τραύ-

ματίας βρίσκεται παρατημένος πάνω στὸ φορεῖο του, πλάγι αὐτοῦ μεγάλου δρόμου (στὴν Ἡπειρὸ ξετυλίγεται) ποὺ τὸν ἄφησαν οἱ **τραυματιοφόροι** του γὰ νὰ πᾶνε νὰ πιοῦνε ρούμι. Ἡ πληγὴ του τὸν στεναχωρεῖ. Ἄ δὲν πᾶει γλήγορα στὸ χειρουργο, θὰ πεθάνει. Μὰ τί νὰ γίνει; Ἕνα αὐτοκίνητο ἀκούγεται ἔξω ἀπὸ μακριά. Νά, ἡ εὐκαιρία, ἀφοῦ οἱ τραυματιοφόροι θὰ τὸν πέρασαν, καθὼς τοῦ φαίνεται, γιὰ πεθαμένο, καὶ τὸν παρατήσανε. Σηκώνεται μ' ὅσες δυνάμεις τοῦ μένουν καὶ σιέκεται στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ταυτοκίνητο φτάνει καὶ σταματᾷ. Ἕνας ἄξιωματικός, μέγα μὲ μιά κυρία μὲ γούνες. (Εἶτανε κρῦο διαολεμένο). Τοῦς παρακαλεῖ νὰ τὸν πάρουν. Ὅστερ' αὐτὸ μιά συζήτησις τῶν ἐπιβατῶν, ἡ κυρία φωνάζει δυνατὰ: Allons chauffeur. Ταυτοκίνητο ξεκινᾷ. Ὁ τραυματίας μένει πίσω καὶ πεθαίνει. Ὁ κ. Μουρέλλος φανέρωσε μὲ τὸ δῆγμαί του τοῦτο καὶ ταλέντο διηγηματογράφου μὲ δυνατὴ παρατήρηση καὶ μίαν ἐπαναστατικὴν τήσιν ἀξέπαινη. Μὰ φαίνεται πὺς δὲν εἶναι τεχνίτης. Ἡ γλώσσα του ἀκόμα εἶναι πολὺ ὑποκτιθεμένη διαγωγῆς. Δὲν ἔχει τὴ ζωντάνια ποὺ θὰ χρειαζόταν σ' ἓνα δῆγμα νατουραλιστικό. Ἡ θέα γενικὰ πλιότερο δούλεμα. Γιατὶ ἔτσι φαίνεται ἔργο γραμμένο par dilettantisme, ποὺ λένε.

MENANTROS MAGNHΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΣΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, καλοῦνται οἱ κ. κ. μέτοχοι τὴν 28ην Φεβρουαρίου ε. ε. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 3 30' μ.μ. ἐν τοῖς ἐνταῦθα γραφείοις τῆς Ἑταιρείας (δδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ 1) πρὸς συγκρότησιν τῆς ἐτησίας τακτικῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων.

Ἀντικείμενα συζητήσεως ἔσονται:

1ον). Ἀκρόασις τῶν ἐκθέσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν ἐλεγκτῶν περὶ τῶν πεπραγμένων κατὰ τὴν λήξαντος χρόνου καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἑταιρείας.

2ον). Συζητήσεις καὶ ἀποφασεὶς ἐπὶ τοῦ ὑποβληθεομένου ἱσολογισμοῦ τοῦ λήξαντος ἔτους καὶ ὁρισμὸς τοῦ διανεμητέου τοῖς μετόχοις ὀριστικοῦ μερίσματος.

3ον). Ἐκλογή δύο ἐλεγκτῶν πρὸς ἔλεγχον τῶν βιβλίων καὶ λισμῶν τῆς Ἑταιρείας κατὰ τὴν ἐπομένην χρῆσιν.

4ον). Ἐκλογή νέων Συμβούλων εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐνὸς τρίτου τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου ἐξερχομένων, διὰ κληρώσεως, συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 9 τοῦ καταστατικοῦ.

Ὑπομνησκαται τοῖς κ. κ. μετόχοις ὅτι, κατὰ τὸ ἀρθρον 22 τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἑταιρείας, διὰ νὰ ἔχουν δικαίωμα εἰσόδου ἐν τῇ Συνελεύσει ὀφείλουσι νὰ καταθέσωσι, πέντε (5) τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς πρὸς συνεδρίασιν ὀρισθεῖσης, ἀποδείξιν καταθέσεως τῶν τίτλων αὐτῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ τῆς Ἑταιρείας ἢ παρ' οἰκιστοῦ ἀνεγνωρισμένην Τραπεζίαν, διαλαμβάνουσαν καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μετόχων, οἱ δὲ ἀντιπρόσωποι μετόχων καὶ τὰ πληρεξούσια αὐτῶν, λαμβάνοντες ἀπόδειξιν, ἥτις θὰ ἐπέχη θέσιν εἰσιτηρίου διὰ τὴν Συνέλευσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27ῃ Ἰανουαρίου 1915.

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντής,
Λεωνίδας Α. Ἐμπειρίκος